

להשכיל שככל השלמת האדם עבורה ודייגתו
הישרות הנה לפי ערכו וחכונו, וכל המהלך באורח
חפים ומשתמש בתפילה ובכל הדיעות האמוניות לפי
צד ההשלמה שבן לממנו של אדם במדותיו
וכשרונו המרומים, הוא מצלה ועושה אותו על זה
הצד שכונן יוצרן. אבל המשמש בחן לא כפי
העורך שראוי להכירן בתור עניינים שצרכיהם הם
לפעול עליו הפעולה המוסרית, כי אם בתוד הוקם
יכשים איתנים לכך הכבד של הטבע וכי"ב, הוא
מציאו אותם מתוכנותם. וחתוך אשר לא ישמשו אצל
תקידם לחייטב ענייני המוסר, כי אם עוד יביאו
להמן ריעות בלתי נכונות הנורדות אחדיתן ג"כ
מעשים רעים, ומחרירותו אותו אל מצב מוסרי פראי.

כאילו לא למד צדק, והם מוציאין עונתו של אדם
וזנה הבטחון, המדה היראה זו את התנחה באדם
ונסודה בחפץ עליון בכל המציאות שתועליל הרבה
לאדם בהיותה מוכרתת להעמדת מצבו הרוחני
וחומררי, לבלי יהי נבלה להן⁹ ושטוף בחאותיו. כי
ידע כי לא אשר יראה האדם שהוא טוב הוא הטוב
המוחלט, כי עניין האדם מונחים הם ע"פ עצת ד'
הקיימת לעד. גם שלא תפל עליו דוחו בעת צרה
ומצוקה, כי ישם אל לבו כי אין מעזרו לד'
מהמושיע¹⁰. אבל מעולם לא נסודה מדה הבטחון כדי
שעל ידה יקנה האדם לעצמו מדה העצלות, שלא
לעשוה ולהשתדר בכל אשר תשיג ידו, בגין בעסקי
הכל בין בין עשי הפרט, וממש"כ שלא נוצרה כדי
שיכנס האדם ע"י בסכנות הגוף והנפש. ע"כ המכיר
את המדה כפי עניינה שהיא נוצרה לפי מדרתה של
השלמה האדם, לא יקח אותה לקו במקומות שאיןו ראוי,
כאילו היה מדה חיקית מחוקי הטבע המת תללה.
והנוגג ע"פ זאת הסכנות של הוללות הבטחון והולך
תחות קיר גטו, ע"פ הבנתו המשובשת בגדרי הבטחון,
ואין¹¹ שהוא צריך להיות מוכן רק כפי ערכה של
הפעלו על האדם לטובתו הזמנית והנצחית, יהי לו
למוציאין עון. כי חכיא דעתה זו המשובשת עמה כמה
דעות רעות ומשובשות והבנה הגסה זו את תחש על
נקלה. והאדם ישב על עקב¹² מצב של שרירות לב
והסרון מוסר, כי עד ארגינעה לשון שקר¹³, ורק יראת ד'

התורה והמוסר. ואשר בשלל קיום המעלות הללו
נוסדו حق התקבלות התפלות בערכן, לפי מעשינו
של אדם ולפי הומן, "לך ד' עת רצון"¹⁵. ע"כ היה
מפייס ברחמי, ושומע תפילה, לפניו כל בשר יבא¹⁶.

(ז"ה קידוש אליך
פרק 6: כה)

חיים טבעיים כחיי האדם החי והברכיש. והמורר דין על חכירו, אמן ההשוגה האלהית
יסודה בעולם מודת המשפט, אבל גם היא צריכה
שטובן שהוא נקבע לפני המדה העלומה כדי להגביל
את רעת יצור לב האדים¹¹, הכל במדה ומשפט כלל
אליה, הבא לפני הדעה העלומה ע"פ הידעעה האלהית
הבלתי בעלת חכילת, המקפת את כל היקום. אבל
מה נואר האדם כשיקח את המדה הזאת לשימושו
הפרדטי, מה נואר הוא לדמות שראויה הוא שהמשפט
האליה ימשך אחרי מאויי לבבו ותחפזו המוצומצם.
מושג כווב כזה ביחס המשפט האליה לא יתנו פרי
טוב להשליל את האדם ולשפר מעשיו, כי אם להביאו
לידי מדרות רעות ומרושים כובדים ורים אחרים
המטמטמים את הלב, ומביאים אותו לודת ללייר
טבעו והזברת עונותיו. כי הפעולה המוסרית הפעולה
מהבנה ישזה בהדייעות האמונייה תסתלק בהתערבות
בזה מושגים גסים מכוערים כאלה.

אם מן האדם ראוי לו לשפן שיזו לעני קונו, וכל
אשר ירצה להתפלל ודאי תהיה פועלתו נכמה ושכרו
אתו¹², אבל רך ע"י העירו את מדת רגשות לבבו
ורטחות נפשו הטבעיים לכל צדדיין, לפרש היטיב את
כל מחסוריו הרוחניים והגשמיים "כגמל עלי אמו
כגמל עלי נפשי"¹³. וכל צדי החיים המרובים יפרשו
לפני השם יתברך התפוץ בחרים, ולבקש ממנו ישע
ועוז מקודש¹⁴ ללא התעמקות שכלייה מופשטת,
שאין לה מקום כאן, אז תהי התפילה רצiosa
ומכחורת את האדם להמעלה הזאת شبשלה יסוד
העלון ית' מרת התפילה בחקי הנפש ומשפטי